Р Е Ш Е Н И Е
№ 40341

гр. София, 18.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 69 състав,** в публично заседание на 14.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **10483** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на А. У. А. А. И., [дата на раждане] , гражданин на А. република Е., със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.1, ап.2, чрез адв. С. С. от САК, срещу Отказ от 24.07.2026 г. за издаване на виза по заявление от 06.07.2026 г., издаден от завеждащ Консулска служба в Генералното консулство на Република Б. в [населено място], Обединени арабски емирства.

Жалбоподателят твърди, че на 08.12.2025 г. е подал заявление за издаване на виза с цел събиране на семейство – като съпруг на българската гражданка М. З. М.. Постановеният по заявлението отказ за издаване на виза вид „Д“ бил отменен с влязло в сила съдебно решение № 20654 от 26.05.2026 г. по адм. д. № 2026/2026 г. по описа на АССГ. Твърди, че съдебното решение е получено в МВнР на 24.06.2026 г., но на 06.07.2026 г. бил повикан в Генералното консулство в Д., за да подаде отново документи за виза. Вместо да изпълни съдебното решение, административният орган постановил отказ, получен от чуждия гражданин на 27.07.2028 г., на същото фактическо и правно основание по чл.10, ал.1, т.9 от ЗЧРБ – липса на надеждни доказателства за стабилни, редовни, предвидими и достатъчно средства за издръжката му за срока на пребиваване на територията на Република Б., без да се прибягва до системата за социално подпомагане. Поддържа, че е представил всички изискуеми документи за финансова стабилност. Претендира за отмяна на отказа.

Ответникът завеждащ Консулска служба в Генералното консулство на Република Б. в [населено място], Обединени арабски емирства, чрез МВнр, не взема становище по жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира от фактическа страна и правна страна следното:
Със съдебно решение № 20654 от 26.05.2026 г. по адм. д. № 2026/2026 г. по описа на АССГ е отменен отказ за издаване на виза вид „Д“, издаден на 22.01.2026 г. от З. В Генералното посолство на Република Б. в [населено място], О., постановен по заявление № 25005015 от 08.12.2025 г., подадено от жалбоподателя А. У. А. А. И., [дата на раждане] , гражданин на А. република Е.. Видно от мотивите на съдебния акт, предходният отказ от 22.01.2026 г. е постановен на основание чл.10, ал.1, т.22 от ЗЧРБ с пояснение – чужденецът има два предишни отказа за виза поради висок миграционен риск и основателно съмнение, че целта е да ползва страната ни като транзитен пункт за миграция към трета страна. За да отмени акта съдът е приел, че отказът не съдържа конкретни фактически основания, относими към това по чл.10, ал.1, т.22 от ЗЧРБ, нито посоченото основание се доказва от събраните по преписката доказателства. Съдът е съобразил, че на А. У. А. А. И. няколкократно са издавани визи вид „С“ – за краткосрочно пребиваване за конкретни периода през 2023 г., 2024 г. и 2025 г., след което той се е завръщал в държавата си на пребиваване. Тези обстоятелства, както и приложените към заявлението документи, не били обсъдени от административния орган. В допълнение, съдът е намерил и нарушение на чл.6 от АПК. След отмяната на отказа, преписката е върната на административния орган за ново произнасяне по заявление № 25005015 от 08.12.2025 г., подадено от жалбоподателя А. У. А. А. И.. Решението е влязло в сила на 15.06.2026 г.
Постановен е оспореният отказ от 24.07.2026 г. за издаване на виза по заявление от 06.07.2026 г., издаден от завеждащ Консулска служба в Генералното консулство на Република Б. в [населено място], Обединени арабски емирства. Същият е мотивиран с правното основание по чл.10, ал.1, т.9 от ЗЧРБ, а от фактическа страна е посочено, че не са представени достатъчно надеждни доказателства за стабилни, редовни, предвидими и достатъчно средства за издръжка за срока на пребиваване на територията на Република Б., без да се прибягва до системата за социално подпомагане.
Оспореният отказ е връчен на 27.07.2026 г., поради което следва да се приеме, че жалбата, подадена директно до съда на 10.08.2026 г., по която е образувано настоящето съдебно производство, е подадена в срока по чл.149, ал.1 АПК, срещу подлежащ на оспорване пред съд акт по чл.10а, ал.4 ЗЧРБ, от лице, чиито интереси той засяга неблагоприятно, поради което е процесуално допустима. Оспореният отказ, с който се засяга правото личен живот, обосновава наличието на правен интерес по смисъла на чл.8, пар.1 от ЕКПЧ, вр. чл.10а, ал.4 ЗЧРБ, доколкото чуждият гражданин е съпруг на българската гражданка М. З. М..
Разгледана по същество, жалбата е основателна.
Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, във връзка с чл. 146 от АПК, в настоящото производство съдът проверява законосъобразността на оспорения акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и при спазване на законоустановената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби, относно издаването му.
По силата на чл. 9г, ал 1 от ЗЧРБ оправомощени от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в МВнР, в дипломатическите и консулските представителства на Република Б. в чужбина и в органите за граничен контрол могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците - за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл. 9е, ал. 1.
На съда е служебно известна Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025 г. на министъра на външните работи, с която на ръководителите на дипломатическите и консулски представителства е

възложено да определят с писмена заповед консулски длъжностни лица, които да съставят, подписват и връчват формулярите по образец съгласно Приложение № 7 към чл.34 от Наредба за условията и реда за издаване на визи и за определяне на визовия режим (НУРИВОВР). Ответникът е приложил Заповед № АВ-02-2-1 от 05.01.2026 г. на Генералния консул на Република Б. в Посолството в [населено място], О., която в т.2 К. А. - завеждащ Консулска служба в Посолството, е определен да подписва и връчва на заинтересованите лица формуляри по образец съгласно Приложение № 7 към НУРИВОВР. Предвид подписването на оспорения отказ от К. А., приема, че актът е издаден от компетентен административен орган.

Съдът намира, че оспореният отказ от 24.07.2026 г. не е нищожен на основание чл.177, ал.2 от АПК. Практиката на административния орган след отмяна на отказ за издаване на виза да изисква подаване на ново заявление за виза и документи към него е незаконосъобразна и неправилна. След отмяна на индивидуален административен акт с влязло в сила съдебно решение и връщане на преписката за ново произнасяне, е дължимо разглеждане на вече подаденото заявление за виза. При необходимост от прилагане на актуални документи, е приложима общата норма по чл.30 от АПК, която предоставя възможност за изискване на допълнителни доказателства (процедура, която не е чужда и в специалната материя, напр. чл.14, ал.2 от ППЗЧРБ). В случая обаче, безспорно чуждият гражданин е бил принуден да подаде ново заявление № 26001874 от 06.07.2026 г., което обстоятелство само по себе си не влече незаконосъобразност на постановения нов отказ от 24.07.2026 г., още повече, че същият е мотивиран с други фактически и правни обстоятелства от тези, посочени в отказа от 22.01.2026 г. При предходното разглеждане на отказа от 22.01.2026 г. съдът е обсъждал други фактически и правни обстоятелства, поради което не може да се приеме, че отказът от 24.07.2026 г. е издаден в противоречие с влязло в сила решение на съда, още повече, че съдът е дал указания за обсъждане на приложените към първоначалното заявление от 08.12.2025 г. доказателства, а не за издаване на претендираната виза.

Оспореният отказ е издаден след проведена съгласувателна процедура с Дирекция „Миграция“ - МВР и ДАНС съобразно чл. 30, ал 2 от НУРИВОВР и отрицателно становище на отдел „Миграция“ – СДВР, обективирано в писмо рег. № 513з-75722 от 09.07.2026 г. Според писмото чуждият гражданин не представя доказателства за достатъчни финансови средства, с които да осигури издръжката си за целия период на пребиваване в Република Б..

Съгласно чл.34, ал.3 от НУРИВОВР отказът се съставя на формуляр в два екземпляра съгласно приложение № 7. Единият екземпляр се връчва на заинтересованото лице, а другият остава в съответното задгранично представителство на Република Б., като се прилага към заявлението и приложените към него документи. Следващата алинея на разпоредбата предвижда, че във формулярите се посочва основанието за отказа, като се вписват мотивите, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност. Съдът приема, че с отрицателното становище на отдел „Миграция“ - СДВР, предоставено по реда на чл.30, ал.2 от НУРИВОВР, следва да се считат допълнени мотивите на оспорения отказ съгласно Тълкувателно решение № 16/1975 г. на ОС на ВС. Изложените фактически основания са съответни на посоченото правно такова по чл.10, ал.1, т.9 от ЗЧРБ, поради което следва да се приеме, че отказът е издаден в съответната форма по смисъла на чл.59, ал.2, т.4, вр. чл.146, т.2 от АПК. Липсват данни за допуснати съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са ограничили правото на защита на засегнатото лице или, ако не бяха допуснати, органът би постановил акт в противен смисъл. Спорът между страните е по приложението на закона – чл.10, ал.1, т.9 от ЗЧРБ, който урежда основание за отказ за издаване на виза на чужд гражданин, който няма осигурена издръжка и необходимите задължителни застраховки през време на пребиваването си в страната и средства, осигуряващи възможност за обратното му завръщане.

Разпоредбата на чл.7, ал.2 от ППЗЧРБ (в сила от 01.01.2026 г.) предвижда, че необходимите лични финансови средства за осигуряване на подслон са не по-малко от 50 евро за всеки ден на престоя или друга свободно конвертируема валута или документ за предплатени нощувки в средство за подслон, или покана-декларация от българско физическо лице, с която се удостоверява, че се осигурява подслон. Предвид употребения в нея съюз „или“ е дължимо тълкуване за алтернативност на предоставените варианти за доказване на финансова осигуреност. С други думи – кандидатът следва да предостави данни иличе притежава 50 евро за всеки ден на престоя или покана-декларация от българско физическо лице, с която се удостоверява, че му се осигурява подслон. Следва да се държи сметка, че чуждият гражданин кандидатства за виза на основание чл.24, ал.1, т.18 от ЗЧРБ – като член на семейството (съпруг) на българска гражданка. Към заявлението е приложена декларация на съпругата М. З. М., относно адреса, на който ще пребивава семейството в [населено място],[жк], вх. А, ет.1, ап.2, за който е представен договор за заем за послужване от 25.09.2025 г. със заемодател майката на съпругата. Посочено е в предходното съдебно решение № 20654 от 26.05.2026 г. по адм. д. № 2026/2026 г. по описа на АССГ, че така декларираният адрес на пребиваване е идентичен със заявения от чуждия гражданин и в предходни периоди 31.12.2024 г. – 05.01.2025 г., през които той е пребивавал в Б. въз основа на издадена виза вид „С“. Дължим е извод за изпълнение на алтернативната предпоставка по чл.7, ал.2, предл. последно от ППЗЧРБ, доколкото значителна част от необходимата финансова издръжка на чуждия гражданин се поема от осигуреното жилище на семейството. Отделно от изложеното, към заявлението е приложено Удостоверение за наличност в банкова сметка в банка „Ислямска банка на А. Д.“ в размер на 62 195.90 О. дирхама към 30.06.2026 г., което се равнява приблизително на 15 000 евро. Необходимите лични финансови средства за годишна издръжка чл.7, ал.2, предл. първо от ППЗЧРБ са 18 000 евро. Като се съобрази наличието на осигурен подслон по смисъла на чл.7, ал.2, предл. последно от ППЗЧРБ съдът намира, че с представените доказателства за налични по банкова сметка около 15 000 евро чуждият гражданин е представил доказателства за стабилни, редовни, предвидими и достатъчно средства за издръжката му за срока на пребиваване на територията на Република Б., без да се прибягва до системата за социално подпомагане, по смисъла на чл.10, ал.1, т.9 от ЗЧРБ. Като е достигнал до противен смисъл, административният орган е постановил оспорения отказ при неправилно приложение на закона - самостоятелно отменително основание по чл.146, т.4 от АПК.
В допълнение, отказът засяга непропорционално правото на личен и семеен живот на кандидата съгласно чл.8 от ЕКПЧ. Вярно е, че Конвенцията не гарантира правото на пребиваване в съответна държава членка, вкл. за целите на събиране на семейството, но в случая безспорен факт е, предвид общоизвестната обстановка в Близкия изток, че семейството не може да се събере на територията на държава, където се водят военни действия, респ. ще бъдат застрашени животът и сигурността на съпрузите. При съобразяване на основанието по чл.24, ал.1, т.18 от ЗЧРБ, на факта, че кандидатът е член на семейството на българска гражданка, както и, че към заявлението са приложени изискуемите съгласно чл.29 от ППЗЧРБ документи, отказът засяга непропорционално, т.е. в значително по-тежка степен правата и законните интереси на кандидата от най-необходимото за целта, за която се претендира издаване на виза за продължително пребиваване в Република Б.. Установеното нарушение на чл.6, ал.2 от АПК също е самостоятелно основание по чл.146, т.5 от АПК за отмяна на акта.
По изложените съображения съдът намира, че оспореният отказ следва да бъде отменен, а преписката по него - върната на административния орган за ново разглеждане на подаденото заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“. На основание чл.174 от АПК, вр. чл.30, ал.3 от НУРИВОВР, на административния орган следва да се предостави срок от 35

работни дни от получаване на съобщението до него за издаване на претендираната виза за дългосрочно пребиваване.
Жалбоподателят не претендира разноски.
Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, във връзка с чл. 173, ал. 2 и чл.174 от АПК, Административен Съд С. – град, Първо отделение, 69-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на А. У. А. А. И., [дата на раждане] , гражданин на А. република Е., със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.1, ап.2, чрез адв. С. С. от САК, Отказ от 24.07.2026 г. за издаване на виза по заявление от 06.07.2026 г., издаден от завеждащ Консулска служба в Генералното консулство на Република Б. в [населено място], Обединени арабски емирства.
ВРЪЩА делото като преписка на административния орган завеждащ Консулска служба в Генералното консулство на Република Б. в [населено място], Обединени арабски емирства, за ново разглеждане на заявлението за издаване на виза № 26001874 от 06.07.2026 г. на А. У. А. А. И., [дата на раждане] , гражданин на А. република Е., при съблюдаване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето решение, като издаде претендираната виза за дългосрочно пребиваване.
ОПРЕДЕЛЯ на основание чл.174 от АПК, във връзка с чл.30, ал.3 от НУРИВОВР, на административния орган завеждащ Консулска служба в Генералното консулство на Република Б. в [населено място], Обединени арабски емирства, срок от 35 работни дни от получаване на съобщението до него за издаване на претендираната виза за дългосрочно пребиваване.
Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република Б..

СЪДИЯ: